

full DOMINICAL

CARTA DOMINICAL

† SALVADOR CRISTAU I COLL
Bisbe de Terrassa

«Em comprometo»

Aquesta és una expressió que amb prou feines s'entén avui dia. I, lògicament, encara menys s'accepta. No s'entén que s'hagi de prendre un compromís per tota la vida, passi el que passi. En el matrimoni per exemple es pren un compromís així, «en la prosperitat i en l'adversitat, en la salut i en la malaltia... tota la vida» es diu, i així es manifesta i es respon: «Sí, ho vull», diuen els nuvis, i certament ho diuen convençuts i de bona fe. Però alguna cosa ha canviat en la societat perquè en el fons moltes vegades el que s'està realment dient és «ho vull, mentre duri la situació aquesta, mentre sigui feliç o el que visc em faci feliç».

Si no és així no s'entén que hi hagi un tant per cent tan elevat de parelles que es trenquen i se separen poc temps després de prendre aquell compromís o uns quants anys després, quan la perspectiva de vida ha canviat, quan es veuen les coses diferents, quan m'illusiono amb una vida diferent, amb una felicitat que imagino que trobaré si dono aquell pas, si arriba aquell fet a la meva vida.

Però en realitat sovint és una il·lusió, és a dir, la projecció d'un desig de felicitat que no existeix en aquest món, perquè mai la trobarem, la felicitat perfecta, aquí a la terra. La felicitat és un objectiu que s'ha de construir cada dia, i moltes vegades amb renúncies i partint de zero.

L'exemple de parelles i matrimonis que es trenquen és un, però, en realitat aquesta manera de pensar, de plantejar la vida, afecta totes les nostres relacions i moltes decisions importants de la vida. «Em comprometo, però per un temps, per un objectiu concret, per ajudar en un moment o situació determinada». Sí, però per sempre?

En el cas dels sacraments com el baptisme, la confirmació, el matrimoni o l'ordenació sacerdotal, de vegades s'oblida que el compromís està fet amb el Senyor. El poble d'Israel es comprometia en l'Aliança que Déu li oferia però fàcilment se n'oblidava. A nosaltres ens passa més o menys el mateix. Un sacerdot pot tenir el desig sincer d'entregar-se del tot a Déu, de donar-se del tot als germans. Imagina que hi trobarà la felicitat, i és veritat, encara que de vegades la felicitat que imaginava no és la que hom troba en la realitat, la felicitat químicament pura no existeix en aquest món. Perquè la felicitat és donar-se i això costa, renunciar

sempre costa, estimar sempre o moltes vegades fa patir. I l'autèntica felicitat només es troba fent feliços els altres.

Potser hem de revisar els nostres criteris, la nostra manera de pensar i d'entendre la vida, la fe, el servei, el matrimoni, el sacerdoti. Això és el que s'anomena conversió. Els antics en deien «metanoia» que vol dir precisament això, canviar de manera de pensar. A vegades és més fàcil canviar unes coses per altres que no pas canviar de pensaments i de sentiments. Però aquesta és la crida de l'evangeli si volem ser fidels a l'aliança amb Déu, al compromís que ens durà a l'autèntica felicitat.

ENTREVISTA

El Pa de Sant Antoni

BALBINA BIRBA I LLUÍS VIÑAS

El convent de Sant Antoni de Pàdua (c/ Santaló, 80) acull, del 18 al 25 de maig, una exposició amb obra fotogràfica de sor Isaura Marcos, monja del Monestir de Pedralbes, a benefici de l'obra social franciscana *Pa de Sant Antoni*, una entitat nascuda l'any 1894 amb un esperit profundament frater per poder sucuitar les mancances de moltes persones. Actualment, l'obra social la formen 30 voluntaris, entre els quals el matrimoni Lluís Viñas i Balbina Birba, director i subdirectora, que pertanyen a l'Orde Franciscà Secular.

Quina missió té l'obra social Pa de Sant Antoni?

D'entrada, escoltar aquelles persones que, per raons diverses, confien i s'adrecen a l'obra social per trobar una solució als seus problemes materials i espirituals. Les ajudes que més agraeixen les persones necessitades són, bàsicament, l'escolta i el consell. Avui en dia són unes 890 les persones que anem escoltant. L'altra branca d'ajudes, les materials, abasten tot tipus de necessitats: aliments, vestits, sostre, necessitats mèdiques, jurídiques, ajudes puntuals per a determinades despeses, i fins i tot feina!

Com entreu en contacte amb l'entitat?

Sempre havíem pensat que volíem fer alguna mena de voluntariat i, ara fa vuit anys, els Fra Menors del Santuari de Sant Antoni de Pàdua ens varen demanar si podríem fer-nos càrrec de l'obra social. La Providència ens va prendre la paraula! Des d'aquell moment, amb l'ajuda del Bon Déu, l'obra social va anar creixent, tant en volum de persones ateses, com en tipus d'ajudes.

Què reben de vosaltres, les persones que us venen a veure?

Ens ve un gran nombre de persones que el sistema rebutja per circumstàncies diverses, i és aquí on es fa realitat la nostra missió com a franciscans: retornar la dignitat a aquells que l'han perduda, ajudant-les a crear unes condicions de vida dignes de criatures redimides per Jesucrist.

Òscar Bardají i Martín

GLOSSA

ENRIC PUIG JOFRA, SJ

També en la malaltia

Fa uns anys que ve arrossegant un seuguit de molèsties, resultat d'unes operacions a l'estómac. Sempre ha gaudit d'un acurat seguiment postoperatori i en el darrer control els facultatius li han recomanat una nova operació per eliminar-les. Després de reflexionar-ho i de manifestar la disposició a seguir la recomanació, després de la preparació pertinent, ha arribat el dia de tornar a l'hospital: serà demà. Ha seguit les indicacions preparatòries dels facultatius. Convé, també, preparar-se espiritualment. Aquesta tarda va a veure el mossèn que l'acompanya en la seva vida espiritual, al qual visita mensualment. Li demana confessar-se i rebre la unció dels malalts. Considera que és una bona preparació per viure la nova operació, posar-se confiadament en mans de Déu i a l'albir de la seva voluntat...

Primerament confessa les seves faltes. Ho ha preparat prèviament i demana començar llegint un salm: «Feliç el qui ha estat absolut de la falta / i ha vist que un vel cobria el seu pecat!...» (Sl 32,1). En un to de pregària confiada i sabedor que Déu torna a

passar per la seva vida i que cal dir-li: «Pare, em sap greu per haver-vos ofès», fa el relat de tot el que vol demanar perdó, amb pau, coneixedor que és pecador però també que és pecador perdonat.

«Si entre vosaltres hi ha algú que està malalt, que faci cridar els qui presideixen la comunitat perquè l'ungeixin amb oli en nom del Senyor i preguin per ell» (Jm 5,14). I així ho fan. Llegeixen la Paraula de Déu, el text de Mateu: «...No he trobat dintre d'Israel ningú que tingués tanta fe...» (Mt 8, 5-10.13a). El prevere ungeix el malalt dient la pregària corresponent i en el ritu conclusiu demana la benedicció de Déu pel malalt, benedicció que fa extensiva als presents, les altres persones que han assistit a la celebració de la unció dels malalts.

La intervenció va bé, es compleixen les expectatives dels facultatius. El malalt està content i agraït. Agraït a Déu, agraït als metges i a tot el personal sanitari que l'ha atès, agraït a tantes persones que li han fet costat, que l'han visitat o posat un WhatsApp, que han pregat per ell. Déu ha passat altra vegada per la seva vida.

LEX ORANDI, LEX CREDENDI

¡Felicidades!
¡Tu Primera Comunión!

HNA. M. DE LOS ÁNGELES MAESO ESCUDERO

Franciscana de los Sagrados Corazones

¿Verdad que estás alegre? Nosotros también. Por eso he pensado escribirte y que otros, también muy contentos, puedan leer esta carta.

Hace ya un tiempo, te bautizaron. Eras muy bebé, pero seguro que habrás visto las fotografías de aquel día en más de una ocasión. Fue un día muy señalado, recibiste un regalo muy importante: desde entonces perteneces a la Iglesia.

El Señor está dentro de ti y te ama. Desde siempre, él mismo te ha ido preparando para este día, el día de recibir la Primera Comunión. Él se ayuda de tus papás, de los abuelos y de los padrinos; también de tus catequistas, de los maestros y de los sacerdotes que te conocen. Él cuenta además, ¿cómo no?, con todos los que nos alegramos por tu gran amistad con Jesús.

Quizás te habrán explicado una cosa muy bonita de la Madre de Dios. En Fátima se apareció a tres niños, pastorcitos, les dijo que amarán mucho a Jesús y rezarán por los que le aman poco o no le aman, y pidieran que todas las personas se quieran, se ayuden y siempre haya paz.

¿Sabes? Un ángel les enseñó a rezar y les dio la comunión. Esto quiere decir, que Dios mismo desea que los niños se acerquen a Él.

Cuando comulgues por primera vez, y siempre que recibas a Jesús, dale gracias por haber venido dentro de ti, dile ¡cuánto le quieres!, pídele que te ayude a hacer lo que a él le gusta y a ayudar a todos. Piensa en Él, dale un beso, y pídele por todos los que te queremos.

Lectures de la missa diària i santoral

15. □ Dilluns (lit. hores: 2a setm.)

[Ac 16,11-15 / Sl 149 / Jn 15,26-16, 4a]. Sant Isidre (s. XI-XII), llaurador, de Madrid, casat amb Maria de la Cabeza, patró de la pagesia. Sant Torquat, bisbe de Guadix i mr.; santa Joana de Les-tonnac, rel. viuda, fund. Companyia de Maria, de Bordeus (ODN, 1607); sant Eufraasi, bisbe i mr. (també es pot celebrar l'endemà, dia 16).

16. □ Dimarts [Ac 16,22-34 / Sl 137 / Jn 16,5-11].

Sant Honorat, bisbe, patró dels forners o flequers; sant Joan Nepomucè, prev. de Praga i mr. del secret de confessió; sant Simó Stock, prev. carmelità; sant Germer, bisbe.

17. □ Dimecres [Ac 17,15.22-18,1 / Sl 148 / Jn 16,12-15].

Sant Pasqual Bailon (1540-1592), rel. franciscà mort a Vila-real, patró d'associacions i congressos eucarístics. Santa Restituta, vg.

18. □ Dijous [Ac 18,1-8 / Sl 97 / Jn 16, 16-20].

Sant Joan I, papa (523-526) i mr. Sant Pròsper (s. VIII), bisbe de Tarragona. Sant Fèlix de Cantalici, rel. caputxí; santa Rafaela-Maria Porras, rel. fund. Esclaves del Sagrat Cor, a Madrid (ACJ, 1877); beat Joan Gilbert, rel. mercedari, de Reus.

19. □ Divendres [Ac 18,9-18 / Sl 46 / Jn 16,20-23a].

Sant Francesc Coll (1812-1875), prev. dominicà, de Gombren (Ripollès), fund. Dominiques de l'Anunciata, a Vic (RDA, 1856). Sant Pere Celestí, papa dimissionari (Celestí V), abans monjo i fund.; santa Ciríaca.

20. □ Dissabte [Ac 18,23-28 / Sl 46 / Jn 16,23b-28].

Sant Bernardí de Siena (1380-1444), prev. franciscà, devot del nom de Jesús, patró dels esparters. Sant Baldiri o Boi, mr.; sants Hilari i Silvi, bisbes; santa Basilissa, vg.

21. □ † Diumenge vinent, VII de Pasqua (lit. hores: 3a setm.)

[Ac 1,1-11 / Sl 46 / Ef 1,17-23 / Mt 28,16-20]. L'Ascensió del Senyor. Sant Secundí, mr. a Còrdova; sant Torquat i els seus companys, mrs.; santa Virgínia, viuda.

DIUMENGE VI DE PASQUA

Lectura dels Fets dels Apòstols

(Ac 8,5-8.14-17)

En aquells dies, Felip baixà a la província de Samària, i predicava el Messies als de la regió. Unànimement la gent feia cas de Felip, després de sentir-lo i de veure els prodigis que feia: els esperits malignes sortien de molts posseïts, xisclant tant com podien, i molts invàlids o paralítics recobraven la salut. La gent d'aquella província se n'alegrà molt. Quan els apòstols, a Jerusalem, sentiren dir que Samària havia acceptat la paraula de Déu, els enviaren Pere i Joan. Hi anaren, doncs, i pregaven per ells perquè rebessin l'Esperit Sant, que encara no havia vingut sobre cap d'entre ells; només havien estat batejats en el nom de Jesús, el Senyor. Pere i Joan els imposaven les mans, i rebien l'Esperit Sant.

Salm responsorial (65)

R. *Aclama Déu, tota la terra.*

Aclama Déu, tota la terra. / Canteu la glòria del seu nom, / canteu la seva fama gloriosa. / Digueu a Déu: «Que en són d'admirables, les vostres obres!» R.

«Tota la terra es prosterna davant vostre / i canta la glòria del vostre nom». / Veniu a contemplar les gestes de Déu. / Que n'és d'admirable el que fa amb els homes! R.

Convertí la mar en terra ferma, / passaren el riu a peu eixut. / Ell és la nostra alegria, / ell, que sempre governa amb el seu poder. R.

Veniu, fidels de Déu, escolteu-me; / us contaré el que ha fet per mi. / Beneït sigui Déu: / No ha refusat la meua súplica, / ni m'ha negat el seu amor. R.

Lectura de la primera carta de sant Pere

(1Pe 3,15-18)

Estimats, reverencieu de tot cor el Crist com a Senyor. Estigueu sempre a punt per a donar una resposta a tothom qui us demani la raó de l'esperança que teniu; però feu-ho serenament i amb respecte. Guardeu neta la vostra consciència; així els qui critiquen la vostra bona conducta de cristians, s'hauran d'avergonyar d'haver malparlat.

Si és voler de Déu, val més sofrir per haver obrat bé que per haver obrat malament. També Crist morí una vegada per raó dels pecats. Ell, el just, va morir pels injustos, per conduir-nos a Déu. En el cos va ser mort, però per l'Esperit fou retornat a la vida.

✠ Lectura de l'Evangeli segons sant Joan

(Jn 14,15-21)

En aquell temps, Jesús digué als seus deixebles: «Si m'estimeu, guardareu els meus manaments; jo pregaré el Pare que us donarà un altre Defensor, l'Esperit de la veritat, perquè es quedi amb vosaltres per sempre.

El món no el pot rebre, perquè no és capaç de veure'l ni de coneixè'l, però vosaltres sí que el coneixeu, perquè habita a casa vostra i està dins de vosaltres. No us deixareu orfes: tornaré a venir. D'aquí a poc, el món ja no em veurà, però vosaltres sí que em veureu, perquè jo visc, i vosaltres també viureu. Aquell dia sabreu que joestic en el meu Pare, i vosaltres en mi, i jo en vosaltres. El qui m'estima, és aquell que té els meus manaments i els compleix; el meu Pare l'estimarà, i jo també l'estimaré i me li faré conèixer clarament».

Lectura del libro de los Hechos

de los Apóstoles (Hch 8,5-8.14-17)

En aquellos días, Felipe bajó a la ciudad de Samaria y les predicaba a Cristo. El gentío unánimemente escuchaba con atención lo que decía Felipe, porque habían oído hablar de los signos que hacía, y los estaban viendo: de muchos poseídos salían los espíritus inmundos lanzando gritos, y muchos paralíticos y lisiados se curaban. La ciudad se llenó de alegría. Cuando los apóstoles, que estaban en Jerusalén, se enteraron de que Samaria había recibido la palabra de Dios, enviaron a Pedro y a Juan; ellos bajaron hasta allí y oraron por ellos, para que recibieran el Espíritu Santo; pues aún no había bajado sobre ninguno; estaban solo bautizados en el nombre del Señor Jesús. Entonces les imponían las manos y recibían el Espíritu Santo.

Salmo responsorial (65)

R. *Aclamad al Señor, tierra entera.*

Aclamad al Señor, tierra entera; / tocad en honor de su nombre, / cantad himnos a su gloria. / Decid a Dios: «¡Qué temibles son tus obras!» R.

Que se postre ante ti la tierra entera, / que toquen en tu honor, / que toquen para tu nombre. / Venid a ver las obras de Dios, / sus temibles proezas en favor de los hombres. R.

Transformó el mar en tierra firme, / a pie atravesaron el río. / Alegrémonos en él. / con su poder gobierna eternamente. R.

Los que teméis a Dios, venid a escuchar, / os contaré lo que ha hecho conmigo. / Bendito sea Dios, que no rechazó mi súplica / ni me retiró su favor. R.

Lectura de la primera carta del apóstol

san Pedro (1Pe 3,15-18)

Queridos hermanos: Glorificad a Cristo el Señor en vuestros corazones, dispuestos siempre para dar explicación a todo el que os pida una razón de vuestra esperanza, pero con delicadeza y con respeto, teniendo buena conciencia, para que, cuando os calumnien, queden en ridículo los que atentan contra vuestra buena conducta en Cristo.

Pues es mejor sufrir haciendo el bien, si así lo quiere Dios, que sufrir haciendo el mal. Porque también Cristo sufrió su pasión, de una vez para siempre, por los pecados, el justo por los injustos, para conducirnos a Dios. Muerto en la carne pero vivificado en el Espíritu.

✠ Lectura del santo Evangelio según

san Juan (Jn 14,15-21)

En aquel tiempo, dijo Jesús a sus discípulos: «Si me amáis, guardaréis mis mandamientos. Y yo le pediré al Padre que os dé otro Paráclito, que esté siempre con vosotros, el Espíritu de la verdad.

El mundo no puede recibirlo, porque no lo ve ni lo conoce; vosotros, en cambio, lo conocéis, porque mora con vosotros y está en vosotros. No os dejaré huérfanos, volveré a vosotros. Dentro de poco el mundo no me verá, pero vosotros me veréis y viviréis, porque yo sigo viviendo. Entonces sabréis que yo estoy con mi Padre, y vosotros en mí y yo en vosotros.

El que acepta mis mandamientos y los guarda, ese me ama; y el que me ama será amado por mi Padre, y yo también lo amaré y me manifestaré a él».

COMENTARI

Jesús ens dona un «defensor»: L'Esperit Sant

MN. JOSEP SERRA I COLOMER

Canonge de la Catedral de Barcelona

Ens equivocariem si penséssim que per ser cristians n'hi ha prou en conèixer què deia i feia Jesús, tot intentant aplicar-ho a les nostres vides. Ens cal, per sobre de tot, deixar-nos omplir pel seu Esperit Sant. Demanar i rebre en el nostre cor el seu amor i la seva gràcia salvadora, amb una actitud oberta i confiada. Deixar-nos transformar pel seu amor.

No som nosaltres els que esdevenim cristians, comptant només amb els nostres coneixements, vivències, i actituds. No ens ho podem fer nosaltres tots sols. Jesús diu: «si m'estimeu, guardareu els meus manaments; jo pregaré al Pare que us donarà un Defensor, l'Esperit de la veritat, perquè es quedi amb vosaltres per sempre».

Certament, ens cal guardar els manaments del Senyor, i aquesta actitud ens ben disposa per acollir l'Esperit Sant. A Jesús, físicament no el veiem, però ens diu: «no us deixaré orfes: tornaré a venir [...] Aquell dia sabreu que joestic en el meu Pare, i vosaltres en mi».

Ens trobem ara, en el temps de l'«aparent absència de Jesús» (no el veiem físicament), i de la seva presència pel do de l'Esperit Sant. És el temps de la Comunitat, (el temps de l'Església). Una comunitat que s'alimenta de la Paraula del Senyor, i del seu Cos i Sang: que prega i estima; que demana la seva constant purificació, i que serveix amb fraternitat als homes i dones del nostre món, significativament als més febles i necessitats, com Crist ens demana.

Sant Pere ens diu que ens cal «donar una resposta a tothom qui ens demani la raó de l'esperança que tenim, serenament i amb alegria. Guardar neta la nostra consciència».

Tot ens condueix a unes característiques que han de ser les més pròpies d'uns cristians:

- Saber-se estimats per Jesús i estimar, formant comunitat;
- Ser persones de pau, esperança i joia pel do de la fe;
- Pregar (dialogar amb el Senyor), amb confiança de fills estimats;
- Escoltar-lo amb goig i aplicar els seus dons a la nostra vida;
- Demanar perdó i perdonar sempre que sigui necessari;
- Viure generosament despresos i servir als altres estimant-los;
- Sofrir amb paciència els dolors i superant les dificultats;
- La Paraula de Déu, l'Eucaristia i el servei generós, és fonamental;
- I cada un de nosaltres podem completar el llistat...

Diu el Salm d'avui: «Que en són d'admirables les vostres obres, Senyor.»

VIDA DIOCESANA

Agenda

Aquest diumenge 14, a les 12.30 h. Confirmacions a la Parròquia de Sant Llorenç de Terrassa.

Dilluns 15, a les 11.30 h. Missa presidida pel Sr. Bisbe a l'Aplec de la Mare de Déu de la Salut.

Dimarts 16, a les 10 h. Reunió de rectors i formadors de Seminaris. / **A les 12 h,** reunió de delegats de Pastoral Vocacional. / **A les 19.30 h,** conferiment del ministeri d'acòlit al Seminari diocesà.

Dimecres 17, a les 19 h. Vetlla de pregària per la pau a Ucraïna i arreu del món, a la Catedral, organitzada per Justícia i Pau.

Divendres 19, a les 20 h. Escola de pregària a la Parròquia de Sant Pere d'Octavià de Sant Cugat del Vallès.

Dissabte 20, a les 12 h. Trobada de diaques permanents. / **A les 13 h,** Missa i trobada de seminaristes a la Residència sacerdotal de Sant Josep Oriol. / **A les 20 h,** confirmacions a Sant Esteve de Parets del Vallès.

Diumenge 21, a les 10.30 h. Missa de la Pasqua del Malalt retransmesa per la 2 de TVE. / **A les 20 h,** confirmacions a l'Església de l'Assumpció de Sant Cebrià de Valldoreix.

Calendari

Dimecres 17, a les 19 h. Vetlla de pregària per la pau a Ucraïna i arreu del món. Presidida per Mons. Salvador Cristau a la Catedral. Organitzada per Justícia i Pau de Terrassa amb el suport de Càritas, Consell Interreligiós i Cristians per Terrassa i amb el testimoni de Mn. Iurii Stasiuk, capellà ucraïnès.

Dissabte 27. Trobada diocesana d'Apòstolat Seglar al Santuari de la Salut de Sabadell. A les 11 h, Trobada; a les 12.30 h, Missa presidida pel Sr. Bisbe.

Notícies

La imatge de la Mare de Déu de la Salut a la Catedral.

El divendres 28 d'abril, el Sr. Bisbe celebrà l'Eucaristia a la Catedral i beneí la imatge de la Mare de Déu de la Salut que va ser col·locada a la Capella del Santíssim.

Centenari del campanar de Viladecavalls. El diumenge 30 d'abril, Mons. Cristau presidí la Missa a la Parrò-

quia de Sant Martí de Sorbet de Viladecavalls amb ocasió del centenari del campanar.

Confirmacions a la Universitat Internacional de Catalunya. El dijous 4 de maig, Mons. Cristau confirmà 16 joves i adults a la Universitat Internacional de Catalunya (Sant Cugat del Vallès).

Segona trobada de Pastoral Familiar d'aquest curs. El dissabte 6 de maig, tingué lloc al Santuari de Schoenstatt

(Valldoreix) la segona trobada de Pastoral Familiar d'aquest curs.

XV Trobada diocesana de Malalts. El dissabte 6 de maig, Mons. Salvador Cristau va presidir l'Aplec diocesà de Malalts al Santuari diocesà de la Mare de Déu de la Salut. A les 11.30 h celebrà la Missa i la processó de malalts per venerar la imatge de la Mare de Déu.

Trobada diocesana de Pastoral Obrera. El dissabte 6 de maig, a les 10 h, tingué lloc la Trobada diocesana de Pastoral Obrera a l'Església de Santa Rosa de Mollet del Vallès. A les 13 h, Mons. Cristau presidí la Missa.

CARTA DOMINICAL

† SALVADOR CRISTAU COLL
Obispo de Terrassa

«Me comprometo»

Ésta es una expresión que difícilmente se entiende hoy en día. Y lógicamente menos se acepta. No se entiende que se tenga que tomar un compromiso de por vida, pase lo que pase. En el matrimonio por ejemplo se toma un compromiso así, «en la prosperidad y en la adversidad, en la salud y en la enfermedad... toda la vida» se dice, y así se manifiesta y se responde: «Sí, quiero», dicen los novios, y ciertamente lo dicen convencidos y de buena fe. Pero algo ha cambiado en la sociedad porque en el fondo muchas veces lo que se está realmente diciendo es «lo quiero, mientras dure esta situación, mientras sea feliz o lo que vivo me haga feliz».

Si no es así, no se entiende que haya un tanto por ciento tan ele-

vado de parejas que se rompen y se separan poco tiempo después de tomar ese compromiso o varios años después, cuando la perspectiva de la vida ha cambiado, cuando se ven las cosas diferentes, cuando me ilusiono con una vida diferente, con una felicidad que imagino que encontraré si doy ese paso, si llega aquel hecho a mi vida.

Pero en realidad es a menudo una ilusión, es decir, la proyección de un deseo de felicidad que no existe en este mundo, porque nunca la encontraremos, la felicidad perfecta, aquí en la tierra. La felicidad es un objetivo que debe construirse cada día, y muchas veces con renunciaciones y recomenzando.

El ejemplo de parejas y matrimonios que se rompen es uno, pero,

en realidad esta forma de pensar, de plantear la vida, afecta a todas nuestras relaciones y a muchas decisiones importantes de la vida. «Me comprometo, pero por un tiempo, por un objetivo concreto, para ayudar en un momento o situación determinada». Sí, pero, ¿para siempre?

En el caso de sacramentos como el bautismo, la confirmación, el matrimonio o la ordenación sacerdotal, en ocasiones se olvida que el compromiso está hecho con el Señor. El pueblo de Israel se comprometía en la Alianza que Dios le ofrecía, pero fácilmente se olvidaba de ella. A nosotros nos ocurre más o menos lo mismo. Un sacerdote puede tener el deseo sincero de entregarse por completo a Dios, de darse por completo a los hermanos. Imagina que encontrará la felicidad, y es verdad, aunque a veces la felicidad que imagina no es

la que se encuentra en la realidad, la felicidad químicamente pura no existe en este mundo. Porque la felicidad es darse y eso cuesta, renunciar siempre cuesta, amar siempre muchas veces hace sufrir. Y la auténtica felicidad sólo se encuentra haciendo felices a los demás.

Puede ser que tengamos que revisar nuestros criterios, nuestra forma de pensar y entender la vida, la fe, el servicio, el matrimonio, el sacerdocio. Esto es lo que se llama conversión. Los antiguos lo llamaban «metanoia» que significa precisamente eso, cambiar de forma de pensar. A veces es más fácil cambiar unas cosas por otras que cambiar de pensamientos y sentimientos. Pero ésta es la llamada del evangelio si queremos ser fieles a la alianza con Dios, al compromiso que nos llevará a la auténtica felicidad.

BISBAT D TERRASSA

SEGUEIX-NOS A LES XARXES SOCIALS!!!

